

Averbode

driemaandelijks tijdschrift - 1^e trimester 2022 - 50ste jaargang

P002258 afgiftekantoor 3270 Scherpenheuvel

Inhoud

Editoriaal	3
Kroniek van het Elzenklooster te Zichem	4
Witte Donderdag	11
Kunst in de kijker	17
Norbertus, gegrepen door Gods Geest	18
Abdijnieuws	
Archeologisch onderzoek Sint-Michielskaai Antwerpen	20
Averbode populair wandelgebied	21
Abdijmuur	22
Prelaatsfeest	23
Mariapark definitief beschermd	25
Getijdengebed erkend als immaterieel erfgoed	26
Hoge Venen-wandeling	27
In memoriam Richardus Guido Smets	28
Goede Week en Pasen in Averbode	34
Aangekondigd	35

De abdij is partner in het Netwerk Open Monumenten. Meer informatie op:

www.openmonumenten.be/monumenten/abdij-van-averbode

Wie het wenst kan de restauratie van de slotmuur financieel ondersteunen – fiscaal attest mogelijk.

Rekening BE39 7460 2786 5219, Herita, Oude Beurs 27, 2000 Antwerpen

met vermelding: Gift Abdij der Norbertijnen Averbode

Editoriaal

abt Marc Fierens

Spoedig zullen we weer Pasen vieren. Vaak is ons leven echter een leven zonder Pasen, zonder verrijzenis. Een leven dat bedrukt is door zorgen en pijn, door zoveel lijden in onze wereld. Een leven dat bedrukt is door beproevingen en beperkingen.

Meer dan ooit zien we nu uit naar vrijheid, naar een tijd dat we eindelijk bevrijd zullen zijn van het hardnekkige virus en we eindelijk opnieuw 'gewoon' zullen kunnen leven.

Maar ook eenmaal bevrijd van dit virus, blijven we broze, kwetsbare en zwakke mensen, mensen die sterven. We blijven geconfronteerd met kwaad en onrecht. We blijven geconfronteerd met de leegte in ons hart. Als gelovigen blijven we geconfronteerd met de dorheid in ons geloof en in ons gebed.

Maar Pasen is gekomen. Het graf is geopend en leeg. De Heer is er, Hij leeft, Hij is verrezen. Zijn verrijzenis betekent voor ons, zwakke en kwetsbare mensen, vergeving van zonden en nieuwe levenskracht over de dood heen.

Laten wij, net zoals de vrouwen en de leerlingen in vroege morgen op Pasen, ons haasten om Hem te zoeken en om in Hem te geloven. Dat is Pasen. Niet zien en toch geloven. "Zalig die niet zien en toch geloven", zegt de verrezen Heer aan Thomas.

In ons zoeken en geloven komt Hij ons steeds weer nabij op onze levensweg en mogen we Hem ontmoeten die ons hart doet branden.

Moge dit komende paasfeest ons vervullen van vreugde en hoop omwille van Hem die de verrijzenis en het leven is. Zalig Pasen!

De ongelovige Thomas, Merisi da Caravaggio (1571-1610) – detail

Kroniek van het Elzenklooster te Zichem

Eddy Exelmans

In het archief van de abdij van Averbode bevindt zich een register, geïnventariseerd als sectie IV, nummer 93. Het is de kroniek van de laatste rector van het Elzenklooster in Zichem, Petrus Sneyers, en één van de belangrijkste bronnen voor de studie van deze gemeenschap van zusters. Het document bevat 382 genummerde pagina's, hoofdzakelijk in het Latijn maar met grote stukken in het Nederlands van de achttiende eeuw. De kroniek begint in 1777, jaar van Sneyers' aanstelling tot rector, en eindigt op 16 november 1806, een jaar voor zijn dood. Dit is een zeer interessant tijdsegment, wat samen met het unieke karakter van dit document en de goede materiële staat van bewaring, redenen zijn geweest om een bruikbare transcriptie en vertaling te maken van de tekst. Hiervoor werd door de Heemkring van Averbode beroep gedaan op onze confrater Thomas G. Secuianu. Die bracht dit titanenwerk tot een goed eind.

De kroniek bevat interessante gegevens over de verschillende functies in het klooster, over de kloosterbezittingen en over de kloosterarchitectuur, de meubilering van de kerk en de aankoop van kunstwerken. We vinden er bovendien heel wat inlichtingen over de onrustige tijd van de Brabantse Omwenteling en van de Franse overheersing.

Als rector was Sneyers uiteraard goed ingelicht over het leven in en om het klooster. Informatie over gebeurtenissen vóór 1777 vond hij in de kloosterarchieven.

De geloofwaardigheid van deze kroniek wordt onderstreept door het feit dat vele gebeurtenissen die de auteur hierin beschreef door andere archivalische bronnen worden bevestigd. Men dient evenwel rekening te houden met een mogelijke vooringenomenheid bij de schrijver, bijvoorbeeld bij het beschrijven van gebeurtenissen waarbij het klooster benadeeld werd of wanneer hij het klooster moest verdedigen.

Rector Sneyers vatte zijn kroniek ook op als een handboek voor zijn opvolgers met daarin enerzijds administratieve en formele zaken die hun belang hadden voor de toekomst en anderzijds ervaringen en raadgevingen voor het goede beheer van het klooster en de gepaste omgang met de kloosterlingen. Hij kon natuurlijk niet voorzien dat hij de laatste in de rij zou zijn.

Petrus Sneyers was afkomstig van Leuven. Op 18 november 1744 werd hij er in de Sint-Pieterskerk boven de doopvont gehouden. Na wijsgerige studies in de universitaire pedagogie 'Het Varken', deed hij op 25 oktober 1764 zijn intrede bij de premonstratenzers van Averbode. Op 26 oktober 1766 volgde zijn professie. Twee jaar later werd hij priester gewijd op 17 december 1768. In 1771 kreeg hij het lectoraat in de theologie aan de abdijschool toegewezen. Vanaf 1774 doceerde hij hetzelfde vak in het kartuizerklooster van Zelem.

Krachtens dat fatale decreet zag men dagelijks de religieuzen uit hun kloosters gejaagd worden. Wij vreesden elke dag de inventaris van ons klooster te zien opstellen, hetgeen ten slotte ook geschied is op 7 november 1796. [...] Ik trok naar Brussel en ging bij de president, voor zover mogelijk, de zaak uitklaren. De president beloofde mij zijn bescherming, mits er eerst op de vragen geantwoord werd, hetgeen dan geschied is.

Het was echter te laat. Het heeft alleen gediend tot een beetje uitstel. Aldus zijn op 12 september [1797] rond de middag 14 militairen en een commissaris toegekomen. Ik was afwezig en toen ik 's avonds thuis kwam trof ik het hele klooster leeggeplunderd aan. Het poortgebouw was bezet door soldaten. Ik ben dan de stad ingetrokken naar mijn logies, waar ik van tijd, zo nodig, ging slapen.

's Anderendaags ging ik om 5 uur 's morgens de commissaris opzoeken en liet hem mij de papieren van zijn opdracht tonen. Daarna ben ik de stad uitgetrokken, na de religieuzen te hebben voorgehouden wat hun te doen was.

Ik moest vluchten om een aanhouding en ander onheil te ontlopen. Op 14 september, dag van de Kruisverheffing, zijn de religieuzen, nadat ze nog protest hadden aangetekend, door 25 militairen uit hun klooster gejaagd. Het was rond 12 uur 's middags. Het merendeel van de zusters is naar vrienden getrokken.

Na de kroniek

Na de aanhechting van de Zuidelijke Nederlanden bij Frankrijk hief dus de Franse bezetter het Zichemse Elzenklooster op. De zusters werden samen met de rector het

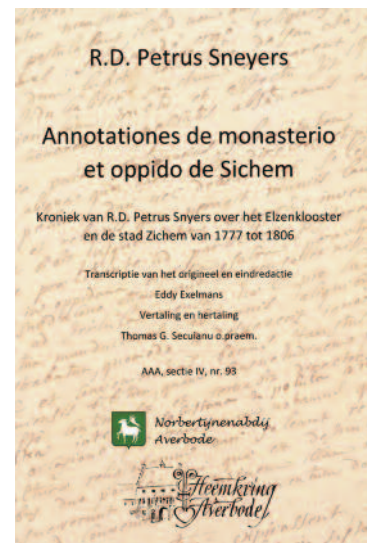

Afbraakwerken aan het Elzenklooster – foto van 25 april 1990

klooster uitgezet. Hun goederen werden inbeslaggenomen en openbaar verkocht. In 1887 vestigde een tapijtfabriek zich in de leegstaande gebouwen. 'Het Mattenfabriek', zoals de weverij in Zichem werd genoemd, sloot in het derde kwart van de twintigste eeuw de deuren. Na decennia van leegstand en verval werd het complex in 1991 grotendeels gesloopt. Enkel de rode en groene tapijten in het federale parlement, ooit vervaardigd in Zichem, getuigen nog steeds van de Zichemse tapijtnijverheid.

Uitgave

Om deze kroniek voor een breder publiek toegankelijk te maken heeft de heemkring van Averbode de oorspronkelijke tekst samen met een vlot leesbare Nederlandse vertaling uitgeven. Verkrijgbaar in de abdijswinkel, krantenwinkel 'De Noene' (Averbode) of via info@heemkring-averbode.be aan 18 €.

Witte Donderdag

Mgr. Frans Daneels

Na de voetwassing zegt Jezus “Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij zoudt doen zoals Ik u gedaan heb”. En na de instelling van de eucharistie: “Blijft dit doen om mij te gedenken”. Dit dubbele voorschrift kleurt op Witte Donderdag de gedachtenisviering van de Heer. De eigen liturgische teksten van deze dag tonen ons de ontleding van Jezus, van God, die onze kleine dienaar wordt.

In Hem is ons heil, ons leven en onze verrijzenis

De viering van Witte Donderdag start met het intredeliied: “Wij roemen in het Kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie wij verlost en bevrijd zijn. In Hem is ons heil, ons leven en onze verrijzenis”. Dit lied verwijst naar deze woorden van Sint-Paulus: “Wat mij betreft, ik denk er niet aan mij op iets anders te beroemen dan op het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij gekruisigd is en ik voor de wereld gekruisigden” (Gal 6, 14). Treffend is dat niet het kruis op zich verheerlijkt wordt, maar dat onze roem uitgaat naar het kruis van onze Heer Jezus Christus. Wij zijn niet verlost en bevrijd door het kruis; dit is en blijft een afschuwelijk foltertuig, een uitermate pijnlijke en gruwelijke terechtstelling. Wij zijn verlost door Jezus Christus, de gekruisigde. In Hem is ons heil, ons leven, onze verrijzenis. Hij maakt ons heel, Hij is ons leven, Hij maakt ons nieuwe mensen.

Het bloed zal een teken zijn

De eerste lezing uit het boek Exodus (12, 1-8.11-14) verhaalt ons het Pasen van de Heer,

die zijn volk verlost uit de slavernij in Egypte en het bevrijdde van harde dwangarbeid. Haastig werd het ongedesemde brood en het Paaslam gegeten, terwijl het bloed van het lam aan de huizen, waar het gegeten werd, een teken was om de bewoners genadig te sparen.

Volgens het evangelie van Marcus (14, 12) werd het Laatste Avondmaal van Jezus en zijn leerlingen voorbereid op de dag “waarop men het paaslam slachtte”, dit is de 14de nisan. Het avondmaal was dus voor de evangelies van Marcus (14, 12. 16-17), Mattheus (26, 17-20) en Lucas (22, 15) de viering van het Joodse Paasmaal, de maaltijd met het ongedesemde brood. Het evangelie volgens Johannes volgt een andere chronologie (18, 28; 19, 14): Jezus sterft aan het kruis de 14de nisan, op het uur dat de paaslammeren in de tempel worden geslacht. Van belang is dat we door Jezus, het nieuwe Paaslam, verlost en bevrijd zijn, dat zijn bloed ons genadig vrij maakt en ons leven spaart. Het refrein van de tussenzang sluit hierbij aan: “Geef niet de beker der zegening die wij zegenen gemeenschap met het bloed van Christus?” (1 Kor 10,

De Kruisdraging

(toegeschreven aan) Michael Coxcie (1499-1592)

Olieverf op paneel, 120 x 100 cm - collectie Abdij Averbode

cfr. Raymond Minnaert

Kunst in de kijker

De laatste dagen in het leven van Jezus van Nazareth zijn in de lange geschiedenis van de kunst van de christelijke religie op vele manieren en met verschillende materialen en technieken verbeeld. Vanaf de triomfale intocht in Jeruzalem tot het neerleggen van zijn lichaam in het graf. Het opnemen van het kruis door Jezus en het dragen van dit marteltuig naar de hoogte van Golgotha is één van die momenten. Pieter Bruegel de Oude (1526/30-1569) toont op zijn versie van 1564 in het *Kunsthistorisches Museum* in Wenen een hele optocht waarin de kruis dragende Verlosser bijna in het niet verzinkt. Op het aan Jheronimus Bosch (ca. 1450-1516) toegeschreven paneel (1510-16) in het Museum voor Schone Kunsten in Gent zien we meer een close-up van het serene gelaat van Jezus tussen een selectie van rauwe en karikaturale gezichten. Op ons paneel is het aantal personen beperkt tot drie. Een soldaat, een misdadiger en Jezus. De soldaat is de vertegenwoordiger van de macht die over het leven van anderen beschikt. De misdadiger is de schuldige mens, die de regels en wetten van de maatschappij naast zich neer heeft gelegd en nu moet boeten voor zijn gedrag. Jezus is hier de veroordeelde onschuld die door gekonkel en haat ter dood wordt gebracht.

Opvallend hierbij is de richting van de blik bij deze drie personen. De soldaat kijkt recht vooruit. Hij moet volbrengen wat hem bevolen is zonder verdere vragen te stellen. Hij trekt zich het lot van de schuldige of onschul-

dige niet aan. De misdadiger kijkt over zijn schouder naar Jezus. Verwacht hij iets van Hem? Of is het een spottende blik die zegt: "Waar ben je nu, met al je goedheid?" Jezus is met gesloten ogen afgebeeld. Verzonken in zichzelf. Hij draagt zijn lijden, geduldig. De dwarsbalk van het kruis wijst echter in de richting van de beschouwer. Dit kruis wordt gedragen voor anderen, voor hen die naar dit schilderij kijken.

Michael Coxcie geeft ons hier een meditatie in beeld. Met wie vergelijken wij ons? De soldaat? De misdadiger? Of is het Jezus? In de confrontatie met dit schilderij worden wij tegelijkertijd tot een confrontatie met onszelf opgeroepen, zoals altijd wanneer er iets gebeurt in de wereld waarin wij leven. Lijden en ziekte, rampen en oorlogen laten ons niet onberoerd. Wij reageren erop. De vraag is: hoe? Met de koele blik van de macht? Met de onverschilligheid van diegenen die de regels van de maatschappij, van de vrijheid en de rechten van andere mensen aan hun laars lappen, of proberen wij ons te plaatsen in de situatie van Jezus?

Wij zijn in deze tijd op weg naar Pasen. Het feest van de overwinning op de dood. De bewoners van de abdij zien dit schilderij dagelijks vóór zij de kerk ingaan. Misschien gaan ze eraan voorbij zoals bij vele van de schilderijen die in huis hangen. Bovendien moet je omhoogkijken om het te zien: de blik die van ons gevraagd wordt in moeilijke tijden. Want van daar komt de Verlossing.

Norbertus,
gegrepen door Gods Geest,
gevolgd door gelijkgezinden.
Verspreid over de wereld
stappen mannen en vrouwen
in de voetsporen van hun voorgangers,
zoekend, vindend af en toe,
weifelend of vol zekerheid,
geleid en gedragen door elkaar,
door Hem die allen overstijgt.

900 jaar norbertijnen.
Een nieuw begin.
Durven onbekende wegen gaan
met en voor mensen van deze tijd,
zoekend naar wat boeit en leven doet.
Vertrouwen voorbij alle woorden.

T.B.

*Heilige Norbert door Peter Paul Rubens (1577-1640)
ontwerp voor één van de albasten beelden van het marmeren portiekaltaar van de Sint-Michielsabdijkerk
vermoedelijk uitgevoerd door de beeldhouwer Hans van Mildert;
sinds 1802 in de Sint-Trudokerk van Zundert (Noord-Brabant)*

Abdijnieuws

Archeologisch onderzoek Sint-Michielskaai Antwerpen

De Sint-Michielsabdij was in de middeleeuwen een belangrijke abdij langs de oevers van de Schelde. Deze norbertijnenabdij, moederabdij van Averbode, werd in 1830 volledig verwoest door een brand en verdween zo letterlijk onder Antwerpen. Totdat de stadsarcheologen sinds september vorig jaar de resten opnieuw zichtbaar maakten. Op 16 december 2021 gingen enkele confraters op bezoek om het met eigen ogen te zien. Want de archeologische ontdekkingen blijven niet zichtbaar. Vanaf 1 maart startten de werken voor de heraanleg van het openbaar domein op de Sint-Michielskaai.

Tijdens de eerste fase groeven de archeologen de noordelijke zone uit. Daar stond het

oude klooster van de abdij. De kelders en kloostergang werden in kaart gebracht. De fundamenten van de kloosterkerk en de grote kloostergang ten zuiden ervan werden niet gevonden, alhoewel ze waren verwacht. Het onderzoek wijst uit dat de hoogte waarop de Sint-Michielskerk stond, sterk werd afgetopt tijdens de rechtekking van de Scheldekaaien op het einde van de 19de eeuw.

Centraal in de opgravingsput werd de middeleeuwse abtswoning of het Prinsenhof onderzocht. Van dit bijzondere gebouw, dat waarschijnlijk ook iets hoger gelegen was, bleef jammer genoeg weinig bewaard. Slechts enkele kelders en delen van de funderingsmuren zijn zichtbaar.

In de zuidelijke zone werd de strook tussen de abdij en het Sint-Michielsbastion onderzocht. Het meest verrassende resultaat vor-

miedossier voor de restauratie van de slotmuur van de Abdij van Averbode werd al ontvankelijk verklaard op 23 januari 2015 en staat sinds toen op de wachtlijst van de toe te kennen premies. Minister Diependaele wil, omwille van de hoogdringendheid van dit project, de toekenning van de fondsen bekijken. Duimen maar...!

In het restauratiedossier is voorzien om bepaalde delen van de lange muur opnieuw te metselen. Dat blijkt echter niet langer de oplossing. Op 3 december 2021 voerde het Agentschap Onroerend Erfgoed een inspectiebezoek uit, samen met de provisor van de abdij, confrater Jan Vankeirsbilck.

Het antwoord van Vlaams minister van Onroerend Erfgoed Matthias Diependaele op de parlementaire vraag van Allessia Claes naar aanleiding van dit inspectiebezoek, bevestigt dat een gedeeltelijke uitvoering van de werken geen oplossing meer biedt. De abdijsmuur moet dus over zijn volle lengte worden gerespecteerd.

De abdij opende vorig jaar een projectrekening bij de erfgoedvereniging Herita. Wie het restauratieproject wil steunen, kan daar een gift doen die fiscaal aftrekbaar is.

Het blijft nu wachten op de toekenning van de restauratiepremie van 390.000 €. Het pre-

Prelaatsfeest

De traditie wil dat de abt van Averbode voor zijn naamfeest de confraters en enkele genodigden samenbrengt voor een feestelijke dag. Deze genodigden zijn meestal de abten van de andere Vlaamse abdijen, de directe medewerkers van de pastorale zone Averbode, en enkele anderen. Het feest van de heilige Marcus (25 april) valt echter vaak in de Goede Week of in de paasweek. Op die momenten is de liturgische kalender zeer strikt en kunnen niet zomaar andere feesten worden ingevoegd. Daarom vindt het prelaatsfeest plaats bij gelegenheid van de verjaardag van de abtskeuze, 8 februari.

Vorig jaar kon door de corona-pandemie dit feest helemaal niet doorgaan, dit jaar was het slechts in de beperkte kring van de abdijsbubbel.

Gefeliciteerd, abt Marc, en *ad multos annos*!

Mariapark definitief beschermd

Het Mariapark, een bijna vergeten stukje Vlaams religieus erfgoed vlakbij de abdij, kreeg op 15 februari 2022 van de Vlaamse Gemeenschap een definitieve erkenning als monument. Het park werd in september 2021 voorlopig beschermd door de Vlaamse overheid.

Het Mariapark werd kort voor en na de Tweede Wereldoorlog in opdracht van de abdij aangelegd naast de monumentale toegangspoort. Het is een unieke getuige van de traditie van de volksdevotie in het overwegend katholieke Vlaanderen.

Dit park met levensgrote beelden ontstond tussen 1935 en 1960, in een periode dat het volkstoerisme volop in ontwikkeling was en de volksdevotie en Mariaverering een grote bloei kenden. Het parcours met zeven staties was een onderdeel van een religieus-pedagogisch project van de Aartsbroederschap van

Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart en liet de bezoeker kennismaken met het leven van Maria en bevorderde haar verering.

In 1935, toen de Aartsbroederschap haar gouden jubileum vierde, werden de plannen gemaakt en begon de uitvoering ervan. Bij de inhuldiging van het park door abt Gummarus Crets op 21 juni 1936, was slechts één van de zeven staties klaar, samen met de toegangspoort en de Lourdesgrot. Pas in 1960 waren alle staties voltooid.

Voor de realisatie werd beroep gedaan op verschillende rotseerbedrijven uit de streek, waaronder de Westmeerbeekse bedrijven *Alfons Janssens en zoon* (firma *Vicos*) voor vier staties, de toegangspoort en de toegangsboog-schijnruïne; *Victor Janssen* (firma *Decor*) voor de Lourdesgrot; en de Mortselse bedrijven *Arthur Tondeleir en zoon* twee staties. De bijdrage van verschillende rotseerders maakt het Mariapark tot een staalkaart van de cementrustieke stijl.

Hoge Venen-wandeling

Averbode en de wijde omgeving rond de abdij zijn populair bij wandelaars... maar de norbertijnen hebben ook altijd graag gewandeld. Zo maakten de jonge priesters elk jaar een wandeling tijdens hun uitstapdag. We vonden in de archieven een foto van 22 juni 1965, genomen bij de brug van Bütgenbach. Op de foto herkennen we (staande van links naar rechts) R. Smets, S. Feyaerts, S. Van Buggenhout, M. Deschamps, G. Fleurent, B. Fets, D. De Groot, L. Lemaire, (gehurkt) P. Van der Veken, S. Zegers.

Eind jaren '70 begonnen de 'juniores' – dit zijn de jongeren in opleiding – van de abdij met jaarlijks een dag stappen in de Hoge Venen, onder leiding van Rik Schuyten uit Diest. Vanaf 1982 nam 'het convent' met 'de buitenheren' de tocht weer over.

Zo was het dit jaar, op maandag van het krokusverlof, de 41ste tocht. Niet elk jaar gaat naar de Hoge Venen. Bijvoorbeeld vorig jaar was het, omwille van Corona, in de buurt van de abdij.

Dit jaar was de groep wat gedecimeerd, omwille van confraters met een 'positieve test'. Met drie confraters hadden we een heerlijke en zonnige dag, op de grens Duitsland-België, vooral in de buurt van het Duitse Roetgen.

Voor herhaling vatbaar. Hopelijk volgend jaar weer met een grotere groep.

In memoriam Richardus Guido Smets

Guido werd geboren in Kapellen op 14 mei 1933 als oudste zoon van Pieter Smets en Dorothea Lodewijckx. Vader was landmeter en moeder was onderwijzeres. Hij had twee broers, Paul en Jos, en twee zussen, Myriam en

Rita. Guido volgde de lagere school en de humaniora aan het Sint-Michiescollege in Brasschaat. Zijn medeleerlingen herinneren hem als "Primus perpetuus in saecula saeculorum, een vat van wis-, taal- en letterkundige wijsheid" (Roskam 1951-1952). Tevens was hij er bondsleider van de KSA.

Na de rethorika besloot hij om in te treden in de abdij van Averbode. Hierover schreef hij: "Niet de figuur van Norbertus, maar het voorbeeld van de norbertijnen zelf heeft me aangetrokken. Toen ik acht jaar was stuurde mijn moeder me naar het Sint-Michielscollege in Brasschaat en daar maakte ik kennis met de norbertijnen. Het waren sympathieke paters en ze gaven goed onderwijs, zodat het bijna voor de hand lag dat ik zelf norbertijn wilde worden in de abdij van Averbode. Ik heb er

nooit spijt over gehad." (Kerk en Leven 17 juni 2015).

Op 12 september 1952 begon hij het noviciaat in de abdij samen met Roger Wilfried Van Kerckhove, Xaverius George Blanquart en Thomas Gilbert Secuianu. Bij de inkleding ontving Guido de kloosternaam Richardus. Hij legde professie af op 12 september 1954 en werd in de abdijkerk op 20 juli 1958 priester gewijd door Mgr. J.-B. Musty, hulpbisschop van Namen.

zijn woning door brand verwoest. Het was voor hem een ingrijpende gebeurtenis. Vanaf toen nam hij zijn intrek bij de broeders.

Wij hebben Richardus gekend als een filosoof die ook gefascineerd werd door de psychologie. Hij hield ervan te studeren, afstand te nemen en na te denken. Hij wilde helder denken en zocht het juiste woord. Maar het bleef

In gesprek met abt Marc Fierens op het prelaatsfeest, 8 februari 2020

niet bij denken en woorden. De concrete mens stond centraal in zijn leven. Op het eerste zicht leek hij wat afstandelijk en gesloten, maar hij was een lieve en innemende man, die diep ontroerd werd door mensen. Op hem kunnen we de woorden van George Sand toepassen: *“De geest zoekt en het is het hart dat vindt”*. In 1982 schreef hij in een commentaar op het evangelie van de broodvermenigvuldiging: *“Wijs je medemens niet af, maar tracht met alle geduld bij te brengen dat personen belangrijker zijn dan dingen. Verzorg je zieke medemens, met alle technische kennis die je bezit, maar doe het ook met je hart, zodat hij kan ontdekken dat je er ook achter staat met je persoon. Zo ben jij ook een beetje voedsel voor anderen.”*

In 2017 keerde hij terug naar de abdij. De laatste jaren van zijn leven stonden in schril contrast met de man die hij heel zijn leven was. Langzaam hebben we de voorbijgane jaren afscheid genomen van hem, van de medebroeder, het familielid, de vriend, de pastor, de filosoof die hij was. Dag na dag deemsterde zijn geest en bewustzijn weg. Zijn communicatie beperkte zich tot een blik of enkele korte woordjes. Het moet voor hem zeer zwaar zijn geweest, maar hij heeft dit proces zeer moedig en geduldig gedragen in grote dankbaarheid voor de goede verzorging.

Hij overleed op 6 december 2021. Moge de Heer van alle leven hem nu brengen tot de volle waarheid van Zijn Liefde.

fr. Marc Fierens

Goede Week en Pasen in Averbode

Palmzondag - 10 april

7.30 u.: Morgengebed
11 u.: Eucharistieviering met palmwijding
18 u.: Vespers

Stille Zaterdag - 16 april

7.30 u.: Morgengebed
12 u.: Middaggebed
21.30 u.: Paaswake en Eucharistie

Witte Donderdag - 14 april

7.30 u.: Morgengebed
12 u.: Middaggebed
16 u.: Boeteviering met aansluitend stille tijd
en gelegenheid tot persoonlijke belijdenis
18.15 u.: Afsluiting boeteviering in de abdijkerk
20 u.: Eucharistieviering
Stille aanbidding tot 22.30 u.
samen met de parochies van de Zone Averbode

Paaszondag - 17 april

9 u.: Morgengebed
11 u.: Eucharistieviering
18 u.: Paasvespers

Goede Vrijdag - 15 april

7.30 u.: Morgengebed
12 u.: Middaggebed
15 u.: Kruisweg
20 u.: Dienst van Goede Vrijdag
samen met de parochies van de Zone Averbode

Tijdens de paasweek
(tot en met Beloken Pasen, 24 april):
elke dag om 18 u.
plechtige paasvespers
in premonstratenzerritus

Aangekondigd

indien de coronamaatregelen het toelaten

Graag houden we u op de hoogte van activiteiten in de abdij en het bezinningscentrum. Voor meer informatie, neem ook een kijkje op onze website www.abdijaverbode.be of de website van het bezinningscentrum www.onthaal-abdijaverbode.be

• **Vrijdag 25 maart (19 u.) tot zaterdag 26 maart (19 u.):** Bezinning voor onderwijsmensen
Op weg van het hoofd naar het hart - begeleiding: Sebastien de Fooz

• **Dinsdag 12 april tot zondag 17 april:**

Goede Week in Averbode - begeleiding: Jos Bielen o. praem.

• **Zondag 8 mei (17 u.) tot vrijdag 13 mei (14 u.):** Vijfdaagse retraite

De Bijbel door de ogen van Marc Chagall - predikant: Huub Gerits o. praem.

• **Weekend 14-15 mei:** concerten van Averbode Klassiek

Zaterdag 14 mei om 19.30 u.: Trio Aries

Zondag 15 mei om 15.30 u.: Piet Swerts (piano)

• **Weekend 21-22 mei:** concerten van Averbode Klassiek

Zaterdag 21 mei om 19.30 u.: Louise Guenter (sopraan) en Sonoro Quartet

Zondag 22 mei om 15.30 u.: Toon Fret (dwarsfluit) en Veronika Iltchenko (piano)

• **Zaterdag 11 mei (10-17 u.):**

Zangdag liturgische muziek - begeleiding: Jos Bielen o. praem.

Inlichtingen en inschrijvingen via de website van het onthaal: www.onthaal-abdijaverbode.be
klik op: inschrijven voor een activiteit

Gebeds- en Misintenties

Voor al uw intenties kunnen HH. Missen aangevraagd worden of kan een kaars aangestoken worden bij het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart.

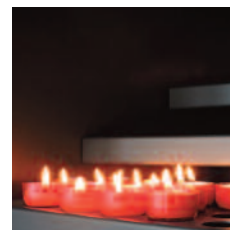
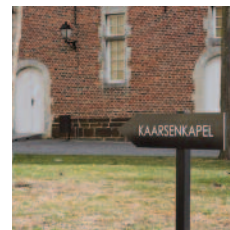
H. Mis: € 15,00

Noveenkaars: € 5,00

Kleine kaars: € 0,50

Aanvragen bij de Prior met duidelijke vermelding van uw intenties: p.vanherck@abdijaverbode.be

Gelieve het bedrag te storten op het rekeningnummer van prior Paul Van Herck: BE80 7343 8321 5077

www.facebook.com/abdijaverbode

[abdijaverbode](https://www.instagram.com/abdijaverbode)

“Averbode” is het contactblad van de norbertijnen van Averbode •
Redactie: Marc Fierens (verantwoordelijke uitgever), Jan Eygenraam, Herman Janssens, Jos Vanderbruggen (eindredactie & vormgeving), Paul Van Herck.
• **Administratie:** Abdij van Averbode, Abdijstraat 1, 3271 Averbode

www.abdijaverbode.be
tijdschrift@abdijaverbode.be

Jaarabonnement: € 15,⁰⁰
rekening: BE95 4529 1705 2158

